

## Menora

Alžběta Svobodová (3. místo v I. kategorii)

Zase hořím. Tak jako před 10 lety. Tak jako před 50 lety. Tak jako před 250 lety. Znovu nastal ten čas posvítit lidem na cestu, cestu jejich života.

Ptáte se, kdo jsem? Nejsem nikdo. Nikdo, koho byste mohli znát. Nejsem totiž člověk. Kněží mě sestavili roku 164, poněvadž mého předchůdce ukradli. Jsem naprosto jednoduchý. Žádné zlato, žádné květiny, žádná poupata. Jsem menora. Ta slavná menora, v níž svatý olej hořel zázračně po osm dní, přestože ho bylo jen tolik, kolik by stačilo na den. Už víte? Samozřejmě, že ne. Vyměnili mne. Zapomnělo se na mne. Nikdo nechtěl obyčejný železný svícen. Byl jsem uschován na půdě, kde jsem měl pravděpodobně zůstat napořád. To bych ale nesměl potkat jeho.

On byl malý kluk. Ztratil rodinu. Lhal. Kradl. Podváděl. Nicméně beznadějně miloval. Zatímco ona žila bezstarostný život, on žil ze dne na den. Neustále trpěl hladem. Vlastně mě vzal proto, aby vydělal peníze. Nevěděl jsem, proč mne neprodal. Dodneška to nevím. Ale vím, že se mnou a s ní utekl. Chtěli spolu být napořád. Jenže toto není pohádka s vysněným koncem. Mor tehdy nemilosrdně bral každého i ji. Hořkost, smutek a nenávisť v té době jsem cítil denně. Naštěstí dítě prozářilo život, kde já jsem nemohl.

Léta ubíhala, lidé stárli. Děděn z generace na generaci jsem zažíval své nejšťastnější okamžiky. Byly však i horší chvíle. Pamatuji si, když nás vraždili křižáci. Když nás vyhnali z Francie do Polska, kde jsem mimochodem doteď. A to nejhorší – 2. světová válka.

Smrt přicházela a odcházela stejně jako život. Jednou bílé, podruhé černé šaty. Až jednou přišly černobílé. Tehdy jsem postával na nočním stolku mladé dívky. Její tmavé vlasy, oči a výrazný nos, ji i celou její rodinu, předem odsoudily k nešťastnému osudu.

V to nešťastné pondělí slunce urputně zářilo. Skrz záclony kreslilo na bílé zdi tmavé ornamenty. Bylo dusno a mezi okenicemi létaly mouchy. Ve vzduchu se už delší dobu vznášela vůně železa a smrti. Má rodina žila dlouho ve strachu – ostatně jako všichni. V ulicích denně pochodovali vojáci. Hledali a odváděli další nebohé duše. Zrovna dnes se ozvalo zabouchání na naše dveře. Když ustal tichý hovor a dveře se opět zabouchly, rozezněl se domem zoufalý pláč. Nedlouho poté mě dívka, v jejímž pokoji jsem svítil, ještě téměř dítě, sbalila do svého kufříku. Když se víko kufru opět odklopilo, hleděl jsem do jiných očí. Tyhle byly šedé, kruté a plné nenávisti. Stejně jako jeho hlas. Dozorce něco křiknul. Hodil zmuchlané černobíle pruhované pyžamo dívce, kterou bych nyní málem nepoznal. Její vyholená hlava a propadlé oči (oči, které kdysi zářily jasněji než můj plamen, nyní tak

bezvýrazné – vyhaslé) vypadaly jako by ztratila vůli žít – jako by už byla mrtvá. Zřejmě jen čekala na to, kdy její tělo vypoví službu. Její rodina nebyla nikde v dohlednu. Dozorci na ni opět něco zakřičel. Dívka se otočila a odploužila se pryč.

Když jsem ji opět uviděl, vypadala jako by zestárla o deset let. Její tělo bylo vyhublé tak, že šla vidět každá její kost. Její oči byly pořád stejně prázdné. Byla už ale pořádně oblečená a její vlasy pomalu dorůstaly. Válka skončila. Myslel jsem si, že už navždy budu ležet na tomto neutěšeném místě. Teprve když jsem ztratil veškerou naději a oplakal svou rodinu, ona se pro mě vrátila. Položila mě na mé staré místo – noční stolek u své postele. Dny se střídaly, ale její oči byly pořád stejně prázdné. Až jednou se v nich opět rozhořel ten dávný plamínek.

Teď už po nocích nevzlykala do polštáře, ale do cizího ramene. Nedlouho poté jsem získal nového majitele – malého chlapce v kolébce, jehož výrazné oči tolik připomínaly toho kluka. Kluka, jehož jsem potkal na samém začátku.

Na jeden obyčejný svícen je toho až dost. Nemyslíte?